

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 192

гр. Пловдив , 29.06.2021 г.

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, V СЪСТАВ в закрито заседание на двадесет и девети юни, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател:	Иван Б. Бонев
Членове:	Михаела Ат. Добрева Станислава Б. Бозева

като разгледа докладваното от Станислава Б. Бозева Въззивно частно наказателно дело № 20215300601393 по описа за 2021 година

Производството е по чл. 243, ал.8 от НПК.

Постъпила е жалба от В. В. А., подадена чрез адв. Е. К. и адв. П. Ю., против определение № 166 от 12.04.2021 година по ЧНД № 1767/2021г. по описа на Районен съд Пловдив, с което е потвърдено Постановление на РП Пловдив от 11.02.2021 година, с което е прекратено наказателното производство по ДП № 38/2019г. по описа на 04 РУ при ОД на МВР Пловдив.

В жалбата се посочва, че неправилно районният съд е приел да разгледа единствено дали в шестмесечния срок от получаване на съобщението за спиране на производството е била подадена частна тжбa от пострадалия. Наред с това се сочи, че е неправилен изводът на Районна прокуратура Пловдив, че стореното от обвиняемия е поради личен мотив, а не водим от хулигански подбуди. Изтъква се, че са налице доказателства за нанесен побой от обвиняемия над пострадалия на дати 19.12.2018г. и на 07.01.2019г., както и че необосновано е игнорирано поведението на обвиняемия на 16.01.2019г. пред дома на пострадалия. Счита, че представените при обжалване на прокурорското постановление медицински документи, сочат причиненото на пострадалия увреждане да съставлява средна телесна повреда. Поради това се отправя искане за отмяна на определението на съда.

Постъпило е и становище от адв. П. Щ., като пълномощник на обв. Д. Д. Г., в която се излагат съображения за правилност и законосъобразност на постановения съдебен акт с искане жалбата да бъде оставена без уважение.

Пловдивският окръжен съд, като обсъди материалите по делото, доводите в жалбата и постъпилото становище, извърши проверка за законосъобразност и обоснованост на обжалваното определение, намира за установено следното:

Жалбата е ДОПУСТИМА - подадена от лице с правен интерес в законоустановения срок срещу подлежащ на обжалване съдебен акт. Разгледана по същество е ОСНОВАТЕЛНА.

Производството пред Районен съд Пловдив се е развило по повод подадена жалба

по реда на чл. 243, ал.4 от НПК от В. В. А., чрез пълномощниците му – адв. Е. К. и адв. П. Ю. против Постановление на Районна прокуратура Пловдив от 11.02.2021г., с което е било прекратено наказателното производство по ДП № 38/2019г. по описа на 04 РУ при ОДМВР Пловдив. По същото като обвиняемо лице е бил привлечен Д. Д. Г. за престъпление по чл. 131, ал.1, т.12 вр. с чл. 130, ал.1 вр. с чл. 63, ал.1, т.4 от НК, за това, че на 07.01.2019г. в гр. Пловдив, като непълнолетен, но като е разбирал свойството и значението на извършеното и е могъл да ръководи постъпките си, е причинил другиму – В.А. А. лека телесна повреда, довела до разстройство на здравето извън случаите на чл. 128 и 129 от НК, като деянието е било извършено по хулигански подбуди.

Първоначално досъдебното производство е било образувано с постановление на РП Пловдив от 19.02.2019г. за това, че на 19.12.2018г. и на 07.01.2019г. в гр. Пловдив при условията на продължавано престъпление по хулигански подбуди е била причинена лека телесна повреда на В. В. АБР., изразяваща се в разстройство на здравето извън случаите на чл. 128 и 129 от НК - престъпление по чл. 131, ал.1, т.12 вр. с чл.130, ал.1 вр. с чл.26, ал.1 от НК.

Районната прокуратура след проведено разследване е приела, че доказателствата установяват на А. на посочените две дати да са били причинени от обвиняемия телесни увреди с характер на леки такива по смисъла на чл. 130, ал.1 от НК, но същите не са били причинени по хулигански подбуди. Като е намерила, че престъплението по чл. 130, ал.1 вр. с чл. 63, ал.1, т.4 вр. с чл. 26, ал.1 от НК се преследва с частна тъжба, с постановление от 15.04.2020 година Районна прокуратура Пловдив е спряла на основание чл. 244, ал.1, т.1 вр. с чл. 25, ал.1, т.6 от НПК наказателното производство и е изпратила съобщение до пострадалия по реда на чл. 50 и чл. 81 от НПК */бел. – цитираното постановление на РП Пловдив е било изпратено в заверено копие на районен съд Пловдив, ведно с постъпилата жалба против постановлението за прекратяване на наказателното производство. Самото Постановление за спиране на производството не се открива в кориците по досъдебното производство/*. След изтичане на шестмесечен срок от връчване на съобщението до В.А. /заверено копие от разписка за връчване на л. 12 от ЧНД 1767/2021г. на ПРС/ и официална справка в деловодната информационна система на Районен съд Пловдив, че за периода 01.01.2010г. до 04.02.2021г. няма образувани наказателни дела от частен характер по повод на тъжба от В. В. А. срещу Д. Д. Г., РП Пловдив е съставила и атакуваното пред Районния съд Постановление от 11.02.2021 година, с което е прекратила воденото наказателно производство на основание чл. 243, ал.1, т.1 вр. с чл. 24, ал.6 вр. с ал.5, т.1 от НПК.

В обжалваното определение под № 166/12.04.2021г. районният съд е приел, че предмет на обсъждане пред него са единствено законосъобразността на постановлението на РП Пловдив, преценено от гледна точка на основанията за прекратяване на производството по реда на чл. 24, ал.6 вр. с ал.5, т.1 от НПК. Приемайки, че действително доказателствата не установяват в шестмесечния срок по чл. 81 от НПК жалбоподателят да е подал тъжба до Районен съд Пловдив, съдът е преценил, че правилно прокуратурата е приела да прекрати производството и е потвърдил процесуалния акт.

Настоящият състав не се съгласява с аргументите на първата инстанция относно предмета на съдебен контрол, като районният съд е постановил в следствие на това един незаконосъобразен акт. Предметът на съдебен контрол в производството по чл. 243, ал. 5 НПК, независимо от основанията за прекратяване на наказателното производство, е ясно разписан – съдът се произнася по обосноваността и законосъобразността на постановлението за прекратяване на наказателното производство. Постановлението е обосновано, когато установените по делото фактически положения обективно съответстват на събрания и проверен по делото доказателствен материал. Вътрешното убеждение се изгражда върху събраните доказателства и доказателствени средства и същото е обективно

и ненакърнено, когато разследването е пълно, всестранно и обективно, а прокурорът по пътя на формалната логика, обсъждайки доказателствата и доказателствените средства по отделно и в тяхната съвкупност, е достигнал до правилни фактически и правни изводи. Преценката за обоснованост на постановлението е неразривно свързана с тази за законосъобразност, тъй като в настоящото производство съдът е длъжен да провери дали са допуснати съществени процесуални нарушения, каквито са тези на чл. 13 и 14 от НПК. В обжалваното пред настоящия състав определение на Районния съд липсва излагане на съображения по фактическата и правна установеност, възприета от прокурора. Съдът единствено се е ограничил да провери дали на формално основание са спазени сроковете за постановяване на прокурорския акт. Независимо от това, въззивният съд е длъжен да извърши цялостна проверка както на определението на първата инстанция, така и на проверяваното прокурорско постановление.

Възприетата от районна прокуратура фактология в постановлението за прекратяване на наказателното производство, се базира на добросъвестен прочит на доказателствата /с резерви към допълнителната съдебно-медицинска експертиза/. Прието е за установено, че непълнолетният пострадал В.А. и непълнолетният обвиняем Д. Г. се познавали от лятото на 2017 година, но през лятото на 2018 година А. прекратил отношенията си с него, тъй като обвиняемият често се държал невъзпитано и грубо с околните, бил невъздържан в поведението си, удрял го, като свид. В.А. подозирал, че обвиняемият употребява наркотични вещества. Това прекратяване на отношенията им обаче довело до недоволство у Г., което допълнително се усилило предвид психо-емоционалните му особености-емоционална неустойчивост, изразяваща се в рязка смяна на настроенията и готовност към афективни отреагирания с нисък фрустрационен праг и контрол над импулсите.

На 19.12.2018г. около 19,00 часа свид. В.А. вървял по главната улица в гр. Пловдив, за да отиде на тренировки по „Да Дао“ в спортната зала на ХГ „Св. Св. Кирил и Методий“. По същото време обв. Г., свид. А. Д. и свид. П. Ц седели на стълбите до Джумая Джамия, когато покрай тях преминал А.. Обвиняемият го повикал да разговарят, като обвиняемият започнал да го обвинява, че заради него е похарчил 15000 лева, тъй като срещу него били подавани жалби и настоявал свид. В.А. да му ги възстанови. Започнал да му нанася удари с юмруци в областта на лицето. Някои от ударите попаднали в областта на носа на свидетеля и и му потекла кръв. От ударите свид. В.А. паднал на земята, а обвиняемият продължил да го бие, като го ритал в областта на гърба и на краката. Свид. Д се стреснала, дала на А. салфетки, които била взела от близко заведение, като заявила на Г, че не е трябвало да удря А.. Обв. Г. изчакал А. да се изправи и му казал да отидат до съседна уличка, където го ударил още няколко пъти с юмрук по лицето. Свид. В.А. започнал да моли Г. да спре, но Г. повикал при себе си свид. Ц. и поискал от него и той да удари А.. Първоначално Ц. отказал, но обвиняемият продължил да настоява, като Ц. ритнал два пъти А. в областта на тялото и се отдръпнал. Междувременно се задала група хора, обвиняемият се изплашил да не го забележат и побягнал. Свид. Ц. и свид. Д. също си тръгнали. Като се прибрал у дома си, А. споделил с родителите си какво се е случило, като те решили, че се касае до изолиран случай и поради това не подали жалба в полицията.

На 07.01.2019г. около 19,00 часа вечерта свид. В.А. отново тръгнал за тренировка. Обв. Г. знаел кога и къде свидетелят ходи да тренира и помолил свид. Ц. да го придружи до Хуманитарната гимназия, за да се извини на свид. А.. Действително когато се срещнали, обвиняемият започнал да се извинява на А. за това, че го е бил през месец Декември 2018 година, след което го запитал дали са подавали жалба срещу него за това. Свид. В.А. обяснил, че не са подавали жалба, след което обв. Г. започнал да го обвинява, че му дължи пари и започнал да го удря с юмруци в областта на лицето. Един от ударите попаднал в

областта на носа на свид. В.А. и довело до счупване на носните му кости, разранила се лигавицата на двата носни хода. Свид. В.А. изпитал силна болка и от носа му потекла кръв. Тъй като се изплашил от случващото се, свид. В.А. успял да се отскубне от обвиняемия, прескочил оградата на гимназията и побягнал към дома си, като умишлено тръгнал по маршрут, различен от обичайния му. Обв. Г., придружен от свид. П. Ц. обаче причакали свидетеля в близост до дома му и отново му нанесъл няколко удара с ръце и крака, след което двамата със свид. Ц. избягали. Когато свид. В.А. се прибрал, родителите му силно се разтревожили от случилото се, завели го за преглед в УМБАЛ „Пловдив“ АД, като при прегледа било установено, че е счупен носа му. В последствие родителите сигнализирали и РП Пловдив за случилото се.

В последствие на 16.01.2019г. вечерта обв. Г. и свид. Ц. отишли до дома на свидетелите А.и, като обвиняемият крещял, че иска свид.В.А. да слезе, за да го „размаже“, както и го наричал с неприлични думи. Свидетелите Ц. и В.А.и обаче позвънили в 04 РУ МВР Пловдив, като отзовалите се полицейски служители отвели обвиняемия и свид. Ц.

Назначени били на досъдебното производство съдебно-медицинска и допълнителна медицинска експертизи на пострадалия, както и комплексни съдебно – психиатрична и психологична експертиза на пострадалия и на обв. Герчев.

Приемайки в мотивите към постановлението си, че доказателствата установяват обв. Г.да е нанесъл на двете посочени дати телесни увреждания по пострадалия, прокурорът е направил верен извод за противоправно негово поведение. Гласните доказателства в тази насока са изобилни и съжденията на прокурора почиват на добросъвестен прочит на доказателствата – това са както показанията на пострадалия А., така и тези на очевидците Ц., А. Д. /за дата 19.12.2018г./, на показанията на родителите на А., на свид. Б. /досежно констатирани от него увреждания за 07.01.2019г./. Изготвената на досъдебното производство СМЕ по писмени данни дава ясно заключение за характера на причинената на А. на 07.01.2019г. травматични увреждания, като видно е, че същата е работела предимно по предоставената към този момент по делото медицинска документация. Що се касае до изготвената допълнителна съдебно-медицинска експертиза обаче, заключението ѝ е непълно, а и възниква съмнение в правилността му, тъй като първо – вещото лице не е отговорило в пълнота на поставените му въпроси. Видно е от постановлението на разследващия полицай /л. 173 от ДП/, първата задача към вещото лице изисква отговор по въпроса дали към 19.12.2018г. и към 07.01.2019г. са били налице травматични увреждания по В.А., като се определи тяхната степен и характер, както и механизма на причиняването им. Отговор от страна на вещото лице за дата 19.12.2018г. не е даден. И на второ място – заключението ползва /цитирайки/ доказателства, които са неотнорми към причиненото травматично увреждане за дата 07.01.2019г. - видно е от обсъжданите от същия данни от досъдебното производство, че вещото лице е взело предвид и показанията на свид. А.Д. от протокол от очна ставка от 13.06.2019г. за нанесен удар от Г. по В.А., но самата свидетелка в показанията си изрично твърди, че говори за случили се на 19.12.2018г. събития /л.2-3 от експертизата/. Не става ясно, при положение, че вещото лице дава отговор за причинени травматични увреждания единствено за дата 07.01.2019г., взел ли е предвид в отговора си и гласните доказателства, относими към случилото се през декември 2018г. Вместо това прокурорът в атакуваното постановление и за дата 19.12.2018г. е заел категорична позиция, че доказателствата не установяват причинената на А. на тази дата телесна повреда да е различна от лека такава. Т.е. от така събраните до настоящия момент доказателства не се установява дали и каква телесна повреда е била причинена на пострадалия през м. декември 2018г., което на самостоятелно основание налага постановлението на прокурора да бъде отменено, като досъдебното производство бъде върнато за допълнително разследване в тази насока, в случай, че счита да е извършено престъпление на тази дата.

Иначе представените пред районния съд писмени доказателства с жалбата на пострадалия против постановлението на РП Пловдив за прекратяване на производството с възражения, че причиненото на А. на 07.01.2019г. увреждане е средна телесна повреда, не могат да бъдат обсъждани от съда. Известно е, че при съдебния контрол върху постановленията на прокурора от досъдебното производство, съдът дължи произнасяне единствено по събраните в хода на досъдебното производство по съответния процесуален ред от страна на разследващите органи доказателства. Няма пречка обаче същите писмени доказателства при връщане на делото за допълнително разследване, да бъдат надлежно представени пред разследващия полицаи, а преценка на разследващия орган е дали да бъде медицински изследвано твърдяното обстоятелство.

Най-същественото възражение в жалбата обаче, касае становището на прокурора за липсата на доказателства поведението на Г. да е било предприето по хулигански подбуди. Това е въпрос на правна оценка и настоящият състав не споделя виждането на прокурора в тази насока. Отдавна е изяснено в съдебната практика, че под хулигански подбуди, като задължителен елемент на престъплението по чл. 131, ал.1, т.12 от НК, следва да се разбират такива подбуди, които изразяват явно неуважение към обществото, като избраното от дееца поведение да е било мотивирано от стремеж при открито пренебрегване на обществения порядък и неуважение към обществото *да извършат действия, с които да покаже себе си, да се саморазправи с пострадалия* /в този смисъл е и съдебната практика – решение № 82 от 03.03.1980г. по НОХД №59/80г.-II н.о./. В случая подбудите на обвиняемия за извършване на деянието са изцяло “хулигански” - анализът на гласните доказателства не установява пострадалият да е имал провокативно или агресивно поведение спрямо него нито непосредствено преди побоите, нито по-рано. На този етап от производството обясненията на обвиняемия за причината да бие пострадалия се опровергават от показанията на присъствалите Ц.и на самия А., а така и на Д. /за дата 19.12.2018г./, които ясно сочат безпричинна проява на физическа и словесна агресия от негова страна спрямо пострадалия. В настоящия казус избраното от Г. поведение и в двата случая е било мотивирано от стремежа му при открито пренебрегване на обществения порядък и неуважение към обществото *да извърши действия, с които да покаже себе си, да се саморазправи с пострадалия*. Но дори и да се приеме хипотеза за наличие на конкретен личен мотив в поведението на Г. /продиктуван от негово виждане, че търпи финансови проблеми заради пострадалия/, поведението му отново не е лишено от хулигански подбуди. Те не са несъвместими с чисто личните - виж решение № 65/08.03.2010г. на ВКС по н.д.№ 718/2009г., I н.о., докл. П. Т., Решение № 386/21.09.2011г. на ВКС по н.д. № 1864/2011г., I н.о., докл. съдията Е. В., Решение № 419/26.10.2011г. на ВКС, по н.д. № 2096/2011г., I н.о., докл. съдията Р. К..

Необосновано е постановлението на прокурора и поради липсата на изложени каквито и да било съображения за поведението на обв. Г. на 16.01.2019г. пред дома на пострадалия и семейството му. От фактическа страна прокурорът ясно приема, че обвиняемият крещял, че иска да „размаже“ В.А., отправял неприлични думи, без обаче така възприетите факти да са получили каквато и да било правна оценка на поведението на обвиняемия – дали същото изпълва състав на престъпление и евентуално какво. За пълнота обаче следва да се посочи, че не са били събрани доказателства за това с какво съдържание е бил подадения сигнал от А.и /запис от дневника на ОДЧ при РУ, справка от НС 112-РЦ Кърджали и т.н./, нито са били разпитани полицейските служители, които са били изпратени на място по подадения от свидетелите А.и сигнал, няма събрани данни дали и какви мерки са били предприети спрямо обвиняемия /и евентуално свидетеля Ц./ от органите на реда, има ли констатирани увреждания по чуждо имущество /каквито откъслечни данни има в свидетелските показания/. Редно е прокурорът, възприемайки за установени определени факти, да им даде правна оценка, разбира се, след като бъдат събрани относими

доказателства.

Изложеното по-горе налага атакуваното определение на Районния съд да бъде отменено, а така и постановлението на прокурора за прекратяване на наказателното производство, като досъдебното производство бъде върнато на РП Пловдив за допълнително разследване.

Поради изложеното и на основание чл. 243, ал.8 от НПК

ОПРЕДЕЛИ:

ОТМЕНЯ Определение № 166 от 12.04.2021 година по ЧНД № 1767/2021г. по описа на Районен съд Пловдив.

ОТМЕНЯ Постановление на РП Пловдив от 11.02.2021 година, с което е прекратено наказателното производство по ДП № 38/2019г. по описа на 04 РУ при ОД на МВР Пловдив.

ВРЪЩА делото на Районна прокуратура Пловдив за извършване на допълнителни действия по разследването.

Определението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____